

in leni. Še iz panja se jim ni ljubilo iti. V panji pa so se zaredili veliki, ostudni črvi, ki so jedli sátovje.

Mihec zdaj nima ne čmerljev, ne medú. Koliko veselja je imel s čmrlji od začetka, in zdaj je vse minulo!

Oče zapazi, da Mihec ni nič več tako vesel, kakor je bil drugekrati. Vpraša ga, kaj mu je. Mihec pové, da je ob čmrlje.

Oče takój vé, kje tiči vzrok, da so čmrlji poginili.

„Lehko so ti poginili, ker jih ti sam ne pustiš živeti in jim sproti ves med posrkaš! Ali ne veš, da je greh živali trpinčiti? Ali misliš, da ti bodo čmrlji živeli brez jedí? Saj hočeš tudi ti vsak dan jesti! Če hočeš imeti čmrlje, moraš jim pustiti med pri miru in ne odpirati panj in bezati v sátovje!“ Takó je dejal oče.

„Čemu mi pa bodo čmrlji, če ne smem posrebat medú?“ vpraša Mihec.

„Čmrlje imej samó zato, da ti bodo v veselje,“ reče oče, „ko tako lepo hodijo na pašo in se vračajo domóv obloženi z medom. Toliko medú pa ne napravijo, kakor čebele, zato pa tudi po zimi nič nimajo. Če bodeš tudi ti tak in vse polizal, tudi ti bodeš še stradal, kakor čmrlji, kadar je dež. Bodi tako priden in váričen, kakor so čebele, a ne takó sneden, kakor čmrlji!“

Mihcu so šle očetove besede do srca. Še mnogo čmrljev je našel, nekatere celó v tleh in po drevesih, a vse je ogrebel. Panje delati navadil se je bil sam. Imel jih je včasi po deset. In zopet je sedeval po cele ure pri čmrljih in gledal, kako hodijo s paše in kako nesó. Medú jim pa ni nikoli več posrebal, zato jih je pa tudi imel do pozne jeseni, ko je bilo vže mraz.

(Konec prihodnjič.)

Kar koli delaš, delaj takó, kakor bi te kdo gledal.

Nek imeniten Rimljan je ukazal zidarskemu mojstru, naj mu sezida hišo, da bode vsakdo mogel videti vánjo. Tega mu ni ukazal iz nečimernosti, ampak za to, ker je bil poštenjak, ter se ni bal, niti sramoval ljudi, če ga gledajo, kaj dela. Takih hiš je pač malo danes na svetu.

V temnej koči, kakor v svetlej palači godé se često najgrše hudobije in pregrehe. Hudoba ima povsod dovolj svojih pristašev zapletenih v svojih mrežah. Vsi ti bi seveda najraje imeli pri svojih hišah zazidana okna in duri, da bi nihče ne mogel videti, kaj delajo in s čim se pečajo. Na Boga taki ljudje vže tako nič več ne mislijo. — Po takih brezbožnikih se vi, otroci, ne smete ravhati; v posnemo naj vam bodo le bogaboječi, odkritosrčni in pošteni ljudje.

Pošten in bogoljuben človek dobro vé, da se z grehom ne pride daleč, on vé, da tudi stene imajo oči in ušesa, ter da pregreha nikoli ne ostane prikrita. Da-si je sam, vender dela takó, kakor bi ga gledal ves svet. In tako je pravo: če tudi te nihče ne vidi, vidi te Bog, čegar oko prešine zidovje ter vidi tudi v največjo temó. Temu očesu ne otídeš nikoli!

Zatorej imej vedno v mislih prigovor, ki si se ga učil v šoli:

„Bog vse vidi, Bog vse vé,
Greh se delati ne smé.“

Tone iz gošče.

